

2e DRUK

FEBRUARI 1925

WERKT, EERT, WAAKT!

HET Verbond van Actualisten is een vereeniging van **flinke Nederlanders**, d.w.z. van Nederlanders, die inzien, dat men in het belang van het **land** dikwijls zijn persoonlijke wenschen voor korten of langen tijd dient op te schorten, ten einde eerst met gelijkgezinden te zoeken naar een staatsinrichting, die waarborgt, dat in den strijd der persoonlijke meeningen het **Landsbelang** niet vergeten wordt noch in 't gedrang komt. Wanneer bijv. twee stoffeerdere verschillen van meening hebben over een wijziging in de inrichting van een kostbaar gemeubileerd vertrek, waarin zij zich bevinden, en hierdoor in een handgemeen geraken, is het zaak, dat deze tegenstanders dit niet uitvechten in die zelfde kamer, daar zij dan gevaar loopen het meubilair te vernielen en zoodoende het vertrek voor den eigenaar geheel en al onbewoonbaar maken.

Eenzoo dienen de politieke partijen het parlement niet tot het slagveld van hun particuliere veeten te maken, want **het Nederlandsche volk**, de eigenaar van het parlement, is niet gebaat bij de overwinningen der respectievelijke parlementaire roofridders, wanneer het om het belang van allen gaat.

De tijden herhalen zich, zij het ook in anderen vorm: bevochten voorheen de ridders elkander met lans en zwaard, de parlementaire „adel” strijdt met pen en tong, in groepen of afzonderlijk, met open of gesloten vizier, en, evenals in den feodalen tijd

de akkers vertrapt en de dorpen verwoest werden, zoo worden thans door de grillen der democratische vechtjassen tal van goede en nuttige zaken verknoeid; evenals voorheen de derde stand werd bedwongen met wapengeweld, alzoo wordt thans het volk bij den neus genomen door geweld van taal, beloften en intrige. Doch in één opzicht was de toestand van den derden stand der middeleeuwen gunstiger, dan die der kiezers van heden: gene kende den aard van het gevaar en wist van welke zijde het te duchten was, deze worden **zonder het te weten** naar den afgrond gedreven en eeren zelfs en steunen hun gidsen, die deze politiek als een edele sport beschouwen. Men heeft tegenwoordig dan ook beroepsdemocraten, zooals men beroeps wielrenners en beroepsboksers heeft. Ze houden onderlinge wedstrijden voor de tribune der kiezers, (die echter ook de prijzen betalen!)

Het wordt tijd met deze H.H. democraten eens een wedstrijd aan te binden, die hun heugen zal!

Gelukkig begint thans in ruimer kring het bewustzijn door te dringen, dat stelling moet genomen worden tegen deze practijken, doch dat tevens het **stelsel**, 't welk ze mogelijk maakt en bevordert, ernstig dient te worden herzien, zoo niet geheel en al opgegeven. Dit systeem nu, de democratie in den **ongunstigsten** zin van het woord, (met al haar noodlottige consequenties: de evenredige vertegenwoordiging, het algemeen kies-„recht”, het meerderheidsbeginsel en het parlementarisme ¹⁾), is het, dat aangeprezen wordt door het bovengenoemde slag van staatkundigen, die het aan den man weten te brengen met ware virtuositeit, ten einde voor zich profijt te trekken uit de toepassing harer theorie.

En het is dezen makelaars-in-politiek gelukt gedurende tal van jaren een groot deel van het Nederlandsche volk om den tuin te leiden en het kiezers-personeel voor hun erbarmelijken zegewagen te spannen, rijdend en rossend over den met noesten vlijt bewerkten akker van een stoer, tevreden voorgelacht.

De nauwlettende toeschouwer bemerkt op de kermis der democratie alras, dat hier twee soorten van artisten opereeren, welke hun kraampjes en stalletjes, stellages en speltenten in bonte mengeling dooreen hebben opgesteld n.l.: in de eerste plaats sociale jongleurs, moraal-acrobaten, welvaart-komiekten

1) Niet te verwarren met „parlement”.

en belasting-conférenciers, handige en grappige lieden in hun soort, waarvan dezen immer gelijk hebben en genen de burgers en buitenlui versted doen staan over halsbrekende toeren.

In de tweede plaats komen de imponeerende begrootingsgoochelaars en de raadselachtige arbeidershypnotiseurs te midden van galmende defensiekwakzalvers en gewichtige statistiekwichelaars. Zij worden aangegaapt met blikken vol ontzag voor wonderbaarlijke kennis en macht. Slechts enkelen is het aan te zien dat zij de trucs begrijpen, het bedrog doorzien. Zij zijn de weinigen, doch steeds vermeerderende Nederlanders, die het ijdel spel der democratie uitfluiten. waar het gaat om waarheid en vertrouwen, ten einde de parlementaire figuranten te ontmaskeren. Doch hun strijd is moeilijk, daar de tegenstander de openbare meening gevangen houdt in beloften, intrige, speculatie en bedrog.

Laat ons in het kort de beginselen de revue doen passeeren, welke zij zoozeer aanprijzen.

Eerste beginsel: Democratie. Dit beteekent: volksheerschappij, m.a.w. het volk is de baas: alle Nederlanders regeeren alle Nederlanders.

Wanneer nu alle Nederlanders verstandige, deugdzaame lieden waren, met één belang, één ideaal, dan zou dit beginsel nog zoo kwaad niet zijn. Doch, helaas, iedereen zal moeten toegeven, dat zulks bij lange na niet het geval is. Dus kan de regeering van alle Nederlanders wel eens zeer verkeerd afloopen. Doch in dat geval is er een troost, zij het ook een schrale: dan is de verkeerde loop en gang der zaken de schuld van alle Nederlanders: zij hebben het zelf gewild....

Alle burgers van een staat kunnen niet weten wat goed is voor alle burgers. Daarbij komt nog, dat niet allen gelegenheid hebben, zich aan de staatszaken te wijden en velen wars van alle politiek zijn.

Daarom is uitgevonden het *Tweede beginsel: het Parlementarisme*, dat met tal van juiste en onjuiste argumenten als het meest doelmatige stelsel werd aanbevolen door verschillende lieden, die den burgers aanboden als hun politieke zaakwaarnemers op te treden. In korten tijd wisten zij hen wijs te maken, dat hun belangen bij hun veilig waren, dat zij hen naar hun beginselen zouden vertegenwoordigen, en wie van hen met de schoonste beloften wist te paaien, had de drukste klandizie.

Door de verscheidenheid der verlangens der burgers, vormden

zich allengs verschillende groepen van politieke zaakwaarnemers, die ten slotte elk van de achter hen staande belangen- en beginselgroepen gedaan kregen, te zamen de regeering van het land te vormen: het parlement, dat dus niets anders is dan een bureau, waar de verschillende vakverenigingen van politieke zaakwaarnemers elkander dwarsdrijven.

Doch deze parlamentsleden deden wel eens dingen, die in minder goede aarde vielen bij hun kiezers. Daarom zijn de ministers verantwoordelijk, terwijl het parlement de zaken in de war stuurt. De ministers mogen alleen wetten voorstellen en, wanneer de parlamentsleden vermoeden, dat de kiezers er niet boos om zullen worden op hen, dan nemen zij ze aan, anders verwerpen zij ze of veranderen ze zoo, als een goed zaakwaarnemer past. Wanneer een wet aangenomen is, mag de minister zeggen, dat zij mooi is en moet hij zijn personeel gelasten de bepalingen dezer wet te doen eerbiedigen. Wanneer echter een wet wordt verworpen, wordt de minister de deur uitgekeken, want de H.H. volksvertegenwoordigers durven niet openlijk aan hun clientèle te bekennen, dat de beste wetten verworpen worden door het toedoen van *het derde beginsel*:

De Partijpolitiek, d.i. het beginsel volgens hetwelk de vertegenwoordigers van een bepaalde kiezersgroep niet buiten hun boekje durven gaan, wanneer het landsbelang dit vereischt, doch hun „tegenstanders” tegenwerken, ten einde niet hun clientèle te verliezen d.i. niet herkozen te worden. Overigens hebben de heeren zich zelf niet vergeten en zijn niet alleen als zaak- doch ook als zakwaarnemers opgetreden, door zich zelf een ruime bezoldiging toe te kennen als schadevergoeding voor het slijten van hun druk geroerde tong, gedurende de korte spanne tijds, dat ze niet „verhinderd” zijn de parlamentszitting bij te wonen

De partijpolitiek dan schrijft voor om een tegenstander stelselmatig te bestrijden, **ook al wil hij het goede**, ook al geeft men hem in zijn hart gelijk, want men spreekt voor de galerij: op de tribune wordt ieder woord door de vrijwillige kiezerspolitie opgevangen en straks zullen tal van couranten het kiezersvolk verkondigen, hoe de zaakwaarnemer de belangen van den client behartigt. Want iedere stem is kostbaar. Dat vloeit voort uit *het vierde beginsel*: *Het meerderheidsbeginsel*.

Dit gaat uit van de stelling, dat tien dwazen het beter kunnen weten dan negen wijzen.

Het parlement neemt dan ook alle besluiten met meerderheid van stemmen.

Het maakt dus een verschil uit, of een vóór- dan wel een tegenstander erg verkouden is op den dag der stemming. Men kan de waarde van het meerderheidsbeginsel het best toetsen aan het denkbeeld, dat in een huisgezin alle besluiten met meerderheid van stemmen zouden worden genomen; de kinderen zouden dit niet onaardig vinden, maar of het dienstig is aan de goede gang van zaken?

Hoewel het meerderheids**beginsel** dus op zichzelf een dwaasheid genoemd kan worden, staat er toch nauw mee in verband de invoering van het:

Vijfde beginsel: „De Evenredige Vertegenwoordiging” volgens hetwelk men bijv. van tien dwazen er twee macht moet geven, wanneer men van vijf wijzen er één met macht toerust. De evenredige vertegenwoordiging houdt namelijk de stelling in, dat men het aantal der aanhangers van de verschillende belangen- en beginselgroepen moet deelen door hetzelfde getal, om het juiste aantal vertegenwoordigers te verkrijgen. Het gaat er echter om, of de indeeling in groepen niet geheel en al **willekeurig** is en hieruit blijkt reeds zonneklaar dat ook het *Zesde beginsel:*

„*Het algemeen kiesrecht*” geheel en al onzinnig is; daar het op de stelling gegrondvest is. dat iedereen, al begrijpt hij ook nog zoo weinig van het staatkundig beleid, al kan hij in het geheel niet beoordeelen, wie er behoort te regeeren, toch het recht heeft de personen aan te wijzen, die het roer van staat behandelen moeten. De kiezer vindt de partijprincipes pasklaar en **moet** kiezen uit de door het partijbestuur opgestelde zetel-jagerslijst, waar lieden op voorkomen welke hij niet kent, terwijl hij meestal slecht ingelicht en misleid zijn stem moet uitbrengen. **Moet** uitbrengen? Zeker, hier hebben wij het *Zevende Beginsel:*

„*De Stemdwang*”, welke is ingesteld door de zetel-jagers, om een flinke nering in het vak te houden, en de klandizie voor allen tot een maximum op te voeren. Wie niet komt stemmen wordt gestraft!! Het ontbreekt er nog maar aan, dat men door de politie naar het stembureau wordt gedreven. Wie weet, wat ons nog te wachten staat!

Deze zeven beginselen: Democratie, Parlementarisme, Partijpolitiek. Meerderheid van stemmen, Evenredige Vertegenwoordiging, Algemeen Kiesrecht en Stemdwang zijn de rotte grondslagen, waarop de staatsvorm van het huidige modderregime rust en dit jammerlijk geheel wordt nog ongunstiger als men bedenkt, dat alles geremd wordt door een waanzinnige bureaucratie, die domweg de domper zet op welvaart en ondernemingslust, een stelsel van belastingheffing, waarbij het verstand stil staat en men zich als in vertwijfeling afvraagt: „Waar moet dat heen”?

Om maar iets te noemen, is het principe, winstgevend kapitaal zelve te belasten volmaakt onzinnig en leidt dan ook tot de meest noodlottige uitkomsten: malaise en werkeloosheid.

Wij noemen alleen het feit, dat er tegenwoordig in Nederland tal van personen bijna evenveel belasting betalen, als hun inkomen bedraagt. Het gevolg hiervan is, dat velen, en zeker niet de minsten, het land verlaten, teneinde zich elders te vestigen, waar zij niet verjaagd worden door den onrechtvaardigen fiscus.

Ons land is topzwaar geworden door een waterhoofd van ambtenarij, rustend op de wrakke beenen eener financiële politiek, waarin alle rijpe overweging ontbreekt. Tegen dit onverantwoordelijk beleid, dat willens en wetens doorgedreven stelsel van ongure oogmerken, dit knoeien van een groep gearriveerde mooipraaters en volksmisleiders richt zich voornamelijk het streven van hen, die als Actualisten het werkelijk belang van het geheele land en **het volk als geheel** in het oog vatten, die meenen dat *niet* iedereen kan regeeren die nog hopen, dit verpoliëkte land tot hun eigen Vaderland te herscheppen, die nog niet uit het veld geslagen zijn door de parlementaristische dikdoenerij, die zich niet het laatste restje persoonlijke vrijheid willen laten ontnemen door bureaucratische lijntrekkers.

Zij willen niet verlaagd worden tot gereguleerde staats-eenheidsslaven, die de roode en rose broeders met de aan hen verknochte en verkochte baantjeslieden zoo gaarne van hen zouden maken.

Wij, *Actualisten* dulden het niet langer, als **proefkonijn te dienen voor de gevaarlijke economische experimenten der H.H. beroeps-zeteljagers** en laten ons niet langer wringen in het dwangbuis der ontaarde partijpolitiek, waarin zuiver plichtsbef en goede trouw reeds sinds lang niet meer zijn te vinden.

Wij verdragen het niet meer, dat tusschen de buffers der partijbelangen het landsbelang verpletterd wordt door toedoen van een stelletje parlementaristische knoeiers en socialisten-vreezende meerderheidsmaniakken.

Wij roepen de arbeiders toe: „Laat ge U nog langer ophitsen door hen, die uw ontevredenheid uitbuiten, teneinde over U de baas te kunnen spelen in partij- en vakbestuur? Laat ge U nog langer als springplank gebruiken door tal van politieke beunhazen, die U blijmaken met toekomststaates in het ver verschiet? Dult gij het, nu het socialisme heeft uitgediend — na een vinger op een wonde plek gelegd te hebben — dat de roode volksmisleiders blijven plakken op hun lucratieve zeteltjes? Of wilt gij hen te verstaan geven, dat gij U niet langer als zetelbezorgers laat gebruiken?”

Wij Actualisten richten ons tegen het verderfelijke drijven van dat deel der pers, **wier eigenbelang het is met de groote hoop mee te huilen**, welke niet de voorlichting geeft, die past bij de **verantwoordelijkheid der intellectueele ontwikkeling**. Wij richten ons tegen hen, die **stelselmatig het zelfbewustzijn der Nederlandsche Natie ondermijnen**, tegen hen, die onze onafhankelijke positie onder de volkeren bedreigen, die ons land voor de Judaspenning van eer en succes verkoopen aan een toekomstigen vijand.

De tijd is aangebroken, dat de geschiedenis van het Nederlandsche Volk met krachtige hand gevormd worde. Niet langer dult de geest der natie gesnoerd te worden in het dwangbuis der huidige staatsmaniakken. Niet langer dult het beste deel van Hollands Volk weg te kwijnen onder het bangmakend régime van de troep politieke hardloopers, die weigeren gelijken tred te houden met het **natuurlijk verloop der historische ontwikkeling**. Daarom is het noodzakelijk, dat zij zich aaneensluiten, die meenen, dat de polsslag van het politiek beleid tot het normale moet herleid worden en het **aan een bekwapen staatkundigen arts dient te worden opgedragen**, de oorzaken dezer politieke ziekten en sociale kwalen op te sporen, teneinde deze *desnoods langs operatieve weg* te verwijderen.

Wij achten het noodzakelijk, **dat het regeeringsbeleid door één gedachte beziel wordt, en dat dit dus aan competente personen in handen gegeven wordt, die met de partijbelangen geen rekening houden, doch wien het zuiver landsbelang voor oogen staat als richtsnoer in vóór- en tegenspoed.**

De taak der overheid dient te worden beperkt tot het handhaven der orde met, zoo noodig, uitoefenen van contrôle.

Het is immers geheel onjuist, dat de regeering, de overheid, een drukkerijje exploiteert en een handeltje in lampen begint, ook dat zij spoor- en tramkaartjes verkoopt of in steenkolen doet. Personeel in overheidsbedrijven heeft immers weinig of geen belang bij een goeden gang van zaken.

De Actualisten willen, dat de economisch-productieve staats- en gemeentebedrijven in handen van **particuliere** ondernemingen worden gesteld. Het uitvoeren van werken in eigen beheer van wege staat of gemeente worde afgeschaft. De chaos bij den indertijd „gecentraliseerden” Postchèque- en Giro-dienst heeft weer eens bewezen, hoe een bedrijf werkt, waarbij niet persoonlijke ondernemers risico hebben.

De Handel en Industrie moeten zooveel mogelijk worden **vrijgelaten**. Het juk van belemmerende bepalingen dient te worden weggenomen. Elke storende staatsbemoeing moet worden opgeheven, opdat de werkgelegenheid door ondernemers, hoofd- en handarbeiders verruimd worde, en niet de dure staatsvoogdij door verhooging van belasting het bedrijf brengt in den beruchten vicieusen cirkel van prijsverhooging en loonstijging.

De Actualisten willen de afschaffing van den **gedwongen** achturigen werkdag, welker doorvoering voor sommige bedrijven geheel en al onmogelijk is, **terwijl iedereen de vrijheid behoort te hebben zóólang te werken, als hem goeddunkt**. Behalve zijn overeengekomen arbeidsloon, zij de arbeider in een daartoe geschikt bedrijf tevens *deelgenoot in de winst* van het bedrijf, waarin hij werkzaam is. In niet daartoe geschikte bedrijven worde de arbeid niet zoozeer naar den besteden tijd, als wel naar het gepraesteerde werk beloond.

Alleen, wanneer de werknemers zelf belang hebben bij den gang van het bedrijf, kan men verwachten, dat zij zich met ijver op hun werk zullen toelagen. In enkele bedrijven, waarin dit beginsel reeds wordt toegepast, plukt men de vruchten van deze gezonde gedachte de twee productief samenwerkende groepen, n.l. de financieele, intellectueele leiding en de daadwerkelijke uitvoering in een gemeenschappelijk belang tot elkander te brengen. De arbeider dient zich te bezinnen en zich aan onze zijde te scharen en niet zich af te geven met hen, die geschaard onder de **roode vaan der wanorde**, op

weg zijn de wereld tot een gekkenhuis te maken, zelf reeds het voorbeeld gevend van een defecten geest.

En niettegenstaande de socialisten in hun toekomststaat-gepaai dergelijke symptomen doen blijken, hebben hun leiders hen wijs gemaakt dat ze tot het gezondste deel behooren van al, wat „homo sapiens”¹⁾ heet en de lieden hebben het zich gaarne laten aanleunen; en wanneer ze al bemerken, dat de kat niet de kandelaar lekt, zonder dat eenige smeer er een voorname rol bij speelt, dan troosten zij zich met de gedachte, dat het diertje misschien de muizen van de kaars zelf afhoudt. . . .

Het is van groot belang deze H.H. menbers van naderbij te beschouwen.

Het is een soort Strebers, die het spreekwoord: „In het land der blinden is Eénoog koning” op listige wijze in practijk gebracht hebben en er mettertijd in zijn geslaagd, zich als middelaars tusschen Geluk en Arbeider vast te zetten. Wat men overigens van deze lieden kan zeggen, den meesten is werkelijk op meesterlijke wijze gelukt zich op te werken tot een soort roode partijkoning, daarbij te werk gaande met een slagvaardigheid, een betere zaak waardig.

Men zal zich echter afvragen. hoe zij hun doel bereikten.

Het middel, dat door hen aangewend is, berust op hetzelfde als hetgeen zij zoo willen doen verfoeien, n.l. „het kapitalisme”. Zij hebben het echter op een ander gebied overgepoet en men kan het het beste signaleeren met den naam „**intellectueel kapitalisme**”, in den meest ongunstige beteekenis van het woord, waarbij men kan opmerken, dat het intellectueele aan ieder ten toon gespreid wordt, evenwel het kapitalistische zorgvuldig bemanteld.

Met dit systeem nu, hetwelk zij in den handel brachten in concurrentie met het — boven hun bevatting liggend — economisch kapitalisme, leggen zij een handelsgeest aan den dag, als men niet zou verwachten van lieden, dien het om het welvaren van hun clientèle te doen is. Men oordeele.

Enige lieden, met eenige wetenschappelijke ontwikkeling niet zonder gave van schrijven en spreken, hebben, door het aanwezig zijn van een bepaalde kronkel in hun hersenen, het leven-zelf als een handelszaakje opgevat.

1) De mensch.

Doordat ze nu niet in staat of te lui waren hun kapitaal te
aan wetenschappelijke kennis dermate te vergrooten, dat ze
waardeering genoten bij allen, die gave des onderscheids genoeg
bezitten om allerlei beweringen aan de waarheid te toetsen,
hebben zij zich met sluwe overredingskracht gewend alleen tot
dat deel der maatschappij hetwelk, buiten zijn schuld, schier
geheel verstoken is van iets, dat de ongebreidelde verlangens
van het oogeblik dient te leiden in de banen der mogelijkheid,
n.l. het vermogen tot veelzijdige en rijpe overweging.

Aldus belegden zij hun geestelijke gave in de argeloosheid der
arbeiders en trokken, hulpeloos als deze waren, winst uit hun
vertrouwen, wat hun een ruim bestaan oplevert, gezien het
feit, dat er telkens opnieuw personen opduiken, die zich
zoogenaamd uitsluitend opwerpen voor de belangen van den
werkmans. Doch voor het meerendeel hoeden zich deze socialistens-
herders er wel voor, met hun minderbedeelde schaapjes zich te
encanailleeren. Wanneer zullen deze laatsten inzien, dat zij het
van de **beloften dezer schetter-profeten** niet moeten
hebben?

De geschiedenis der laatste eeuw kenmerkt zich op sociaal-
staatkundig terrein bij uitstek door de ontwikkeling van het
machtsbewustzijn bij de massa.

Het proces dezer ontwikkeling verliep wel het meest in het
oogvallend in drie richtingen, n.l. de sociaal-democratische,
de anarchistische en de communistische.

De voorstanders der sociaal-democratie geven toe, dat er in
elke mogelijke maatschappij een leidend, heerschend element
dient te blijven, dat de gemeenschap zal besturen volgens den
grootst gemeenen deeler van de willen der enkelingen, maar zij
vergeten, dat **de menschen geen engeltjes zijn** en een
maatschappij, waarvan het stelsel zou deugen, doch de individuen
niet, even ongewenscht is, als een huis, gebouwd met goede
mortel, doch slechte steenen.

De staatkundige theorie der sociaal-democraten mist ten eenen-
male zin voor werkelijkheid en uitvoerbaarheid, terwijl de
praktijk van hun optreden blijk geeft, nimmer burgers te zullen
kweeken, wien het: „Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap” van
harte zal kunnen verwacht worden.

Verwerpen wij dit slechts op grond van — helaas — mensch-
kundige overwegingen, de theorie der anarchie is werkelijk
het toppunt van theoretischen onzin, om van de praktijk maar

niet eens te spreken. Zij verwerpen n.l. iedere heerschappij. . . . behalve die der anarchie zelve! Zij meenen, dat iedere verordening of dwingende bepaling uit den booze is. . . . behalve de verordening, die de verordeningen verbiedt!

Het is werkelijk bedroevend, dat dergelijke ziekelijke hersenschimmen ingang vinden en, wat erger is, door de tal van idealisten als het hoogste inzicht worden aangeprezen. Hebben de sociaal-democraten hier te lande schijnbaar nog eenige verdienste gehad door vele malen het actueel-noodzakelijke op de voorgrond te dringen, teneinde het stokpaardenspel der sociale plichtverzakkers in de war te sturen, de vriendjes van Erven Lenin & Co., die zich in het geheel niet willen richten naar eenige evolutie, dienen eenvoudig met vrij-vervoer buiten 's lands grenzen gedeponceerd te worden. om b.v. in het gezegende Rusland de „Gemeenschap” voort te helpen.

Hebben verschillende Nederlandsche sociaal-democraten tenminste nog bij enkele gelegenheden (wij noemen het uitbreken van den wereldoorlog, toen zij hun particuliere dwarsdrijvertjes opschortten, inziende, dat het belang van het Nederlandsche Volk, als zoodanig, voor alles diende te gaan) nog blijk gegeven van zin voor doelmatigheid en inzicht in de realiteit, de lieden van de dijn-is-mijn-theorie hebben zich nimmer, waar en wanneer ook, ooit verstandig getoond, doch reutelen immer echolalisch hun erbarmelijk deuntje van ideaalstaatjes, gesocialiseerde vrouwen en verheven menschenliefde, desondanks zij genegen gebleken zijn als rasechte vertenwoordigers der bloedkleurige politiek op te treden in massamoord en dwingelandij, terwijl zij collega's hebben, die niet schromen den naam van het Hoogste en Heiligste, het Opperwezen, te misbruiken, teneinde hun menschonteerende denkbeelden aannemelijk te maken.

Wij weten, dat er onder de vanen der sociaal-democratie zich velen bevinden, voor wie de principieele fouten en factische misslagen hunner partij niet vreemd gebleven zijn, welke, bij gebrek aan beter, mee blijven loopen op de maat van de „Internationale”, doch met gevoel van onzekerheid, bewustzijn van twijfel.

Laten dezen beseffen, dat de Actualisten hen niets beloven, wat onbereikbaar is, maar een practisch te bereiken doel, n.l. het daadwerkelijk samentreffen van werkgever en werknemer in iets. wat werkelijk is, in iets wat in verband staat met de wezenlijke geardeheid van den mensch, n.l. „het belang”. Het

gemeenschappelijk belang waarborgt wederzijdsch vertrouwen; niet een „idealistische” *s.g.* klassenverzoening, doch een noodzakelijk reël tezamentreffen van het gewone: belang. Wanneer dit wordt ingezien, is de gouden tijd voorbij voor de geraffineerde ophitsers, die den arbeider warm houden voor het onbereikbare, *altijd* weer nieuwe begeerenswaardige zaken hem voorspiegeland, *altijd* ze weer verschuivend, speculeerend op de zucht van: steeds méér willen, welke ieder mensch eigen is, ook den Nederlandschen arbeider, die echter eens zijn hoofd voor het laatst zal neerleggen en dan zal beseffen, dat hij open voortgejaagd is door Jan den Menner, en dan zal inzien, dat het beter is steeds in lichamelijken loondienst te zijn *zonder* ideaalstaatjes, dan van het eene stakingsavontuur naar het andere gedreven te worden, en van dreigende leiders te ondergaan: den geestelijken dwang en gevoelenslavernij *met* ideaalstaatjes, alleen uit valsche schaamte voor zijn kameraden.

Nu roepen wij de Nederlandsche Arbeiders toe: „Nog is het tijd:” Nog is het tijd voor de vrije keuze tusschen het pad der **ontbinding**, die als een roode wolk over Europa komt drijven, en het pad der **eendrachtige samenwerking**, dat ons brengen kan door oprechtheid, plichtsbefesef en volharding naar een werkelijk, mogelijk resultaat.

Kiest nog, voor het te laat is, om tenminste van Nederland de storm van wanorde en misdadigheid af te wenden. Ziet naar Duitschland, waar de splijtzwam welig tiert en de hyena's der maatschappij hun noodlottig walgelijk bedrijf ongestraft uitoefenen. Wendt uwe oogen naar het wegterend Rusland, waar thans, helaas te laat, de machthebbers gaan inzien, dat alleen door inwendige tucht en besef van plicht het volk te redden is van de afgrijselijke uitkomsten eener waanzinnige sociale proefneming.

Er dreigt een donkere toekomst.

Hier is een land te redden!

Het spook van destructie grijpt onberekenbaar om zich heen.

Hier is een volk te redden!

Daartoe dienen **allen** mede te werken!

Er is een **opkomend geslacht** te redden, dat voor een deel nog gezond van geest en rap van leden kan heeten, doch voor een deel de zieldoodende invloed ondergaat, welke men kan verwachten van **laffe, futlooze profeten**, die spinnewebben schijnen te hebben om hun gedegeneerde hersenen.

Laten dezen gerust voortsukkelen in hun bekrompenheid, doch het opkomend geslacht moet gered worden van hun verderfelijken invloed, die **den geest van Jan Salie** verbreidt in verbijsterende toename.

Laat het **geweten der natie** ontwaken en zich ontfermen over hen, die nog niet tot jonge oude mannen en oude jonge mannen gemaakt zijn door gewetenlooze opvoeders en verwijfde opvoedkundigen, welke ieder begrip van nationale, sociale en gezinstucht missen, het ontvankelijk gemoed der rijpere jeugd doorweeken met een suffen geest van intellectualisme en haar een zoogenaamde æsthetisch getinte opvoeding doen „genieten”, waarvan zij later de wrange vruchten plukken in het volle leven, dat **wilskracht, volharding** en **plichtsgevoel** eischt.

Waar is het geweten der auteurs, die de roeping hebben, de geest der natie te dragen in zijn volkomendheid?

Is dit het geestelijke voedsel voor ons volk, deze peuterige filmafdraaierijen op papier over zenuwpatiënten, decadentelingen en maatschappelijk defecten?

Of begrijpen de plichtvergeten veelschrijvers niet, dat zij voor een groot deel **vijandig zijn aan de milde bestemming van Hollands volk**, dat snakt naar iets beters dan deze producten van een litterairen pruikentijd?

Wij, Actualisten, hopen dat ook hier weldra een eind aan kome en er spoedig schrijvers zullen opstaan, die de Nederlandsche Natie een nieuwe, frissche litteratuur zullen schenken, waardig aan het Land van Hooft en Vondel.

Wij hopen, dat op elk gebied een **nieuw réveil** zich zal vertoonen.

Heeft de verderfelijke invloed van ordeontwrichtende theoriën zich in Nederland zelve doen gelden, ook **Indië** heeft tot zijn schade moeten ondervinden wat het beteekent roode heeren te herbergen. Men stelle zich voor: een meerendeels vredelievende groep van volkeren tevreden levend en bestuurd door een corps ambtenaren, dat, wat intellectueele ontwikkeling en kennis door ervaring betreft, als voorbeeld voor elk ander gesteld kan worden.

Het geheel een welvarend gebied, waar de Nederlandsche handel, scheepvaart en industrie voor een niet gering deel hun bloei aan danken, waar de weldadige invloed van ons bestuur zich steeds meer doet gelden. Doch dit was den heeren Bolsjewiki niet naar den zin: „Nou nog mooier, een land waar rust en

evredenheid heerscht? Dat mag niet langer" en, gewapend met de voor inheemsche bevolking geheel onbegrijpelijke geschriften, togen zij op pad, goed van geld voorzien om den inlanders even de weldaden der revolutie aan te toonen.

Gelukkig heeft de invloed van hun geld en geschetter niet lang geduurd, want de Indische Regeering heeft hen één voor één het land uitgezet, een bevoegdheid, die de Nederlandsche Regeering ook best zou kunnen gebruiken.

De Gouverneur-Generaal moge radicaal blijven optreden tegen het importeeren van theorieën, die het denkleven van den inlander **ontwrichten**. De inlandsche bevolking van Nederlandsch-Indië is volgens ons, Actualisten nog niet competent zich zelf te besturen.

Lijnrecht staat ons streven tegenover dat van hen, die het beginsel: „**Indië los van Holland**” verdedigen. Wij willen dat de vertegenwoordiging van de inlandsche bevolking adviseerend zij en blijve en de Gouverneur-Generaal een **uitgebreide volmacht van handelen** behoude.

Een zaak welke ook grondige herziening behoeft is de rechtspraak, waarover ieder Kamerlid met een „air” kan spreken, want hij heeft het „recht” hierover zijn oordeel te vellen, als ware hij over het algemeen op de hoogte van haar taak, van haar werking, enz.

De Actualisten willen, dat de rechtspraak worde verlost uit haar ouderwetsch gedoe en in tal van opzichten worde gemoderniseerd.

Wij achten het billijk, dat wanneer iemand een diefstal heeft begaan, hij tijdens zijn strafijd werkt, teneinde met het hierdoor verworven loon den bestolene de schade zooveel mogelijk te vergoeden, indien het gestolene niet is terechtgekomen, en wij meenen, dat deze soort van arbeid het verband tusschen diefstal en straf zeer goed zal inscherpen, waarbij het geestdoodende „zitten” vermeden wordt, terwijl onverschillige lui lakken zich waarschijnlijk méér zullen bedenken, alvorens aanleiding te geven, in de gevangenis geplaatst te worden.

Thans komen wij aan een punt, dat gedurende tal van jaren een voorwerp is geweest van warme... verwaarloozing door de bezoldigde vertegenwoordigers van het Nederlandsche Volk, n.l. de **defensie**. Wat al belangrijke en onbelangrijke redevoeringen werden hierover afgestoken, wat al kampioenen

voor ontwapening hebben zich hieromtrent opgeworpen. Wat al bekwame en onbekwame ministers zijn op dit punt geduikeld en hoe vaak heeft niet de linksche pers gebrult van trots wanneer er weer een wet op dit gebied verworpen, een minister gevallen was. Wij hebben ze dit gejuich van harte gegund, want meestal heeft de „Linkerzijde” mitsgaders haar pers niet veel om over te juichen; behalve natuurlijk wanneer het er om gaat het land weerloos te maken of de koloniën onverdedigbaar te laten.

Hoewel het onze gewoonte niet is veel aandacht aan de politieke drijf- en konkelpartijen **afzonderlijk** te wijden, is het in deze kwestie misschien niet ondiensig, het tweede kamertje de revue te laten passeeren voor zoover het de linkerzijde betreft.

Allereerst valt ons oog op een praatpronkerig manneke, wien men het dadelijk aanziet, dat hij een bolsjewiek is: alleen het woord defensie is genoeg, om hem schier uit zijn communistisch vel te laten springen.

Natuurlijk heeft de Russische Socialistische Federatieve Sovjetrepubliek **geen** defensie... alleen: soldaten, officieren, geweren, kanonnen en vloot, maar géén defensie . . .

Dicht in de buurt van zijn imponerende persoonlijkheid treft men tal van lieden aan, die hem wel bestempelen met minder lieflijke benamingen, doch die geen haar beter zijn, alleen springen zij slechts uit hun sociaal-democratisch vel, als men over defensie begint. Ook deze heeren houden niet van schieten en zoo, ook niet in de toekomst.... Het zijn nette lui... en geen hoogverraders. .. maar wel mogen zij het volk ophitsen tegen de regeering en propaganda maken tegen de nationale verdediging, maar het land overgeven aan toekomstige vijanden zouden zij nooit doen, wel aan **hun vrienden**.... Zij hebben een speciale manier van spreken tegen het volk: zoo amicaal, zoo in- ingezellig. Ook hebben ze het monopolie afgehuurd van het juiste inzicht inzake arbeidersaangelegenheden. Zij hebben een goeie vriend: Meneer Staat, aan wien ze graag alles zouden cadeau doen, wat in Nederland roerend en onroerend aan goederen bestaat, doch dit heerschap schijnt niet al te goed bekend te staan, wat betreft het zuinig beheer van dergelijke zaken, zoodat men nog even wachten zal hem Nederland present te geven. Ze beweren, dat het Vaderland van den arbeider is, waar hij het goed heeft, en niet, dat **de arbeider het goed kan hebben in zijn Vaderland**. De na-

buren der sociaal-democraten noemen zich vrijzinnig-democraten, die meer nette lui zijn, en dat zelf helaas ook voelen. Deze springen in het geheel niet uit eenig vel, dikhuidig als ze zijn, maar beginnen bij het woord defensie werkelijk na te denken. beloven er met hun baas over te spreken, en deze geeft dan als zijn meening te kennen, dat iedereen dient te weten, dat hij als kampioen-ontwapenaar bekend wil staan. Ook is er nog een teedere juffrouw, die geen bloed kan zien en ook daarom voor ontwapening is.

Tòt de nu verschijnende, laatst-verschijnende serie, hebben wij het allen kunnen aanzien. dat ze tegen de landsverdediging zouden zijn, doch deze laatste serie brengt ons in twijfel. Ze heet de Vrijheidsbond, de brandkastpartij, een samenraapsel van heel nette lui, bijna te netjes voor de politiek en dat óók links, zooals die onnette communist: wel foei!

Men weet nooit, wat men aan deze heeren heeft: nu eens zijn zij de partij van orde bij uitstek, dan weer huilen ze als in koor met de partijen van wanorde mee, als het er om gaat de rechterzijde tegen te werken. Voor de verdediging van hun land voelen zij alleen, als ze er menschen mee op hun hand krijgen, voor ontwapening dito: het schijnt er bij hen nog al eens aan tweedracht te ontbreken, want gewoonlijk zijn er drie à vier meeningen over één kwestie.

Het is werkelijk een erbarmelijk geheel, dat stel concurreerende partijtjes, al zijn er ook, wellicht evenzeer als aan de rechterzijde, bekwame persoonlijke krachten onder, die misschien beter weten ... en anders willen ...

Wij, actualisten, zijn voor een goed bewapend en geoefend leger, onder voor haar taak berekende leiding en een vloot van modern uitgerust materieel, dat goed bemand dient te worden.

Wij zijn niet tegen ontwapening, omdat wij militaristische neigingen hebben, maar omdat de internationale toestand niet van dien aard is, dat we hulpeloos mogen staan op het tijdstip, dat een vreemde natie of ongere elementen uit zulk een natie een inval in ons gebied zullen doen, teneinde de „welvarende lage landen” aan de Noordzee in te palmen.

Doch er is meer

Ontwapende landen worden ook in vreedstijd niet geacht, terwijl het kleinste land en zeker Nederland als bondgenoot waarde heeft. Men is **verplicht** zijn neutraliteit te handhaven.

Doet men dit niet dan krijgt men den vijand van den aanvaller op den hals of moet men verdragen sluiten als Duitschland dat van Versailles. Een tweede plicht is het zijn koloniën eventueel te verdedigen en vooral zulke als de onze, **waar het wel en wee van onze welvaart vanaf hangt.**

Daarom vullen al de praatjes van de tweede kamer geen gaatjes en moet er tóch een vloot komen. die Indië zal doen eerbiedigen, tot een eventuele bondgenoot ons zal kunnen bijspringen, of anders onze Oost tenminste zoo verdedigt, dat, al verliezen wij het pleit, de vijand toch met de gedachte naar huis zal gaan, dat hij zich ons niet weer zoo gauw als lastpost op den hals zal halen.

Dit zijn in hoofdzaak de grondgedachten van het Actualisme, hetwelk zich als voornaamste taak oplegt er naar te streven: **een zoo groot mogelijke vrijheid der individuen te vereenigen met een zoo sterk mogelijk regeeringsgezag, op den grondslag van het Koningschap van het Huis van Oranje.**

Jongeren, gij zijt de levende tijd!

Nochthans:

De urn staat klaar waarin het stoffijk overschot van Uw geestkracht en jeugd, moed en leven zal bijgezet worden.

De doodkist voor Uw jonge kracht is reeds op maat geleverd. Die is besteld door de thans leidende voorstanders van gesocialiseerde oude-mannen-politiek.

En wilt gij U verzetten?

Neen. Gij wilt liever Uwe idealen zien versnoeien door een honderd parlementaire krentenwegers.

Maar ziet, ze zullen Uw idealen als krenten afwegen en al Uw wenschen krenterig beoordeelen.

Ze zullen Uw idealen per ons aan ieder distribueeren, zij zullen doen straffen, wie meer dan één ons stijlvol leven, meer dan één half ons moedigen geest wil bezitten.

Gij zult alleen Staats-krenten mogen bezitten.

Gij zult alleen Rijks-éénheids-idealén mogen hebben.

Want deze honderd kamerfiguranten: die honderd praters voor de galerij. deze honderd pachters van 's Rijks krententuín; ze zullen U met krenten groot kweeken, tot Uw geest één groote verschrompelde krent gelijk is.

En hiertegen klinkt ons luid protest!

Gij, met jongen geest, Gij zijt de levende tijd, de kracht, het merg der natie!

De Actualisten houden op maatschappelijk gebied vooral rekening met de huidige werkelijkheid. Zij verwerpen mitsdien ieder maatschappelijk stelsel, dat bij doorvoering geen rekening houdt met de wezenlijke geaardheid van den mensch, zoowel geestelijk als stoffelijk.

Zij meenen, dat men bij het beschouwen der maatschappij niet slechts van één onderdeel of groep mag uitgaan, doch steeds het geheel in het oog dient te vatten, gezien het nauw verband der onderdeelen, het gemeenschappelijk belang der groepen.

Zij huldigen het denkbeeld, dat wanneer in Nederland de verschillende belangengroepen de handen inéénslaan, er voor ons Vaderland nog een schoone tijd van welvaart is weggelegd.

Doch evenzeer is het noodzakelijk, dat de groote geestelijke stroomingen eensgezind samenwerken, opdat zij, na de totstandkoming en de veiligstelling van orde en gezag, in vóór- en tegenspoed verdraagzaam tewerkgaan bij geloofsonderscheid en meeningsverschil.

Wij verwerpen de kunstmatige doorvoering der antithese in een tijd, dat alle plichtbewusten schouder aan schouder dienen te staan als front tegen chaos en ontbinding.

Men kan nóg zulke schoone idealen koesteren betreffende het toekomstig verloop van staatkunde en maatschappelijke moraal, déze tijd heeft noodig het heilzaam ingrijpen eener „*chirurgische*” *politiek*. Want men kan nóg zulke mooie levensregelen voor een gezonden mensch opstellen, de zieke behoort bij den arts en in dezen dient hij vertrouwen te hebben.

Kan men de Democratie ook hoogschatten of bewonderen in tijden van normale moraliteit, het forceeren van haar natuurlijke ontwikkeling heeft in de democratisering der staatkunde de demoraliseering der natie gebracht door haar systeem van nivelleering en door rechten te verleen, waar geen plichten werden aanvaard.

In de meeste landen van Europa is thans tegen dit noodlottige stelsel een strooming gaande, welke „*fascisme*” genoemd wordt, naar het voorbeeld der bezielde Italianen.

In ieder land doet het zich anders voor, al naar de aard van de volkeren is, doch hierin komen ze allen overeen, dat als voorwaarden voor het welzijn van het geheele volk gesteld worden: het gevoel van een nationale waardigheid, oprechte samenwerking der verschillende beginsel- en belangengroepen en het te keer gaan van volksmisleidend communisme en socialisme.

In Nederland is deze staatkundige, moreele en sociale strooming vertegenwoordigd door het **Verbond van Actualisten**, dat door alle wettige middelen er allereerst naar streeft, den arbeider te helpen zich vrij te maken uit het verderfelijk web van werkschuwheid en valsche schaamte, om hem te leeren: niet in zijn werkgever een vijand te zien, doch in den hem rusteloos opjagenden rooden leider.

Een woord van ernstige waarschuwing richten wij tot hen, die door het aanlokkelijk voorkomen van tal van water-en-melk beweginkjes zich laten misleiden.

Sinds den aanmerkelijken groei van ons Verbond duiken overal in den lande groepjes lieden op die, azend op het spelen van een rol in de politiek, er niet voor schromen, slap liberalisme op te dienen in plaats van zuiver, flink actualisme.

Het Verbond van Actualisten onderhandelt nimmer over zijn wezenlijke beginselen. Slappe, volks-flikflooiende politiek is ons ten eenenmale vreemd.

Wacht U voor liberale plutocratie!¹⁾

Wacht U voor laffe brandkast politiek, al klinkt de naam van zoo'n partij ook mooi.

Weg het surrogaat!

Het Verbond van Actualisten richt zich ook tot hen, die van alle politiek afkeerig zijn en wijst dezen er op, dat de politiek in hun leven dringt en zal blijven dringen, tenzij zij met ons de schouders onder ons groote werk zetten, om de drukkende staatsvoogdij op te heffen en Nederland te maken tot een bloeiende tuin te midden der wildernissen dezer wegstervende eeuw.

Laat geen weldenkend Nederlander achterblijven om zich aan te sluiten bij ons streven, dat doelmatigheid aan rechtvaardigheid paart.

Laat ieder, wien de Nationale Zaak noch ter harte gaat, het beseffen, dat Holland nog een kans heeft. . . . een kans . . . misschien nog slechts één kans . . . !

1) heerschappij der rijke menschen.

En daarom roepen wij de verstandige arbeider toe:

„Ge kunt het goed hebben in uw vaderland, doch eenieder moet door den zuren appel heenbijten. Tenzij ge verkiest evenals het Duitsche volk door een collectie politieke avonturiers op sleeptouw genomen te worden, . . . tenzij ge er de voorkeur aan geeft, als het door den honger neergeknoete Rusland overgeleverd te worden aan hemelergende verdrukking, de praktijk der blijde boodschap van het bloed, welke tienmaal erger is dan het evangelie van het zweet”

Nog kan men terugkeeren op het ingeslagen pad naar den weg der geleidelijke samenwerking.

Moge spoedig het wezen des volks geoordeeld hebben over hen, die gokken met onze volkskracht en dobbelen met ons laatste bezit.

Hoog heerlijk verheffe zich Jong Hollands Vaan, diep-krachtig doordreune der Vaderen Erfdeel het groot geluid van plicht en vertrouwen.

Dan zal Jan Salie vlieden, Jan Kordaat zal stoer daar staan. strak en zelfbewust, zinbeeld van Nederlands wilskracht:

H. A. SINCLAIR

Weldenkende Nederlanders, wordt lid van het Verbond van Actualisten.¹⁾

Weldenkende arbeiders, wordt lid van de Nationale Arbeiders Organisatie.

ACTUALISTEN! WERKT! EERT! WAAKT!

¹⁾ Secretariaat: Louise de Colignystraat 2, Den Haag.

N. V. Nationale Uitgeversmaatschappij
„DE ACTUALIST”
Louise de Colignystraat 2 - Den Haag